

[Holstein.]

naar man ikke vil føre en maalbevidst Toldpolitik og en vidtgaende Inflation; den økonomiske og uundgaelige Følge af Regeringens og de ansvarlige Erhvervs- og Finanslederes Politik.

Men noget saadant er der aldeles ikke Tale om i den nuværende Situation. Der er jo ikke nogen abnorm Varehunger i Danmark, som der var den Gang, vore Erhverv er blevet konsolideret og koncentreret i de følgende Aars haarde Smeltedigel paa sundt og velbetænkt Grundlag. Det er derfor intet Under, at Flertallet af vore Nationaløkonomer er enige om, at det under de forhaanden-værende økonomiske Forhold meget vel er muligt ved banktekniske og toldpolitiske Midler at stabilisere Kronen paa et andet Punkt end ved 18,16, ja, at det i Virkeligheden er meget lettere at gøre det ved et andet Punkt, som langt bedre vilde svare til det danske Erhvervslevs Behov.

Maalet for baade Penge- og Finanspolitik burde dog vel være at tilpasse begge efter det erhvervsøkonomiske Samfunds Behov og ikke at lægge det erhvervsøkonomiske Samfund i Spændetrøje, som den ærede Ordfører for Venstre udtrykte sig, lamme det, lemlæste det paa et kunstigt Pengevæsens Prokrustesseng. Det er Pengevæsen og Finanspolitik, der skal tilpasses efter Erhvervslevs Behov, og ikke omvendt.

Den højtærede Regering vil derfor ikke med Føje kunne paastaa, at det ikke er muligt at fastholde den danske Krone, saa at den ikke styrter ned ad Inflationens Skraaplan, selv om vi forlod den nugældende Valutaordning og under en eller anden Form fik fri Valutahandel.

Og saa det andet Punkt: Hensynet til Pengepolitikken ude i Verden — jeg ser foreløbig bort fra den handelspolitiske Side. Ja, ser vi paa de Udtalelser, som er faldet fra engelsk Side, i engelske Finanstidsskrifter, i engelske Dagblade og fra engelske Politikere og Bankmænd, viser det sig, at det, man ønsker, er Etablering af et saakaldt Sterlingareal eller Sterlingkoncern, altsaa et rent møntteknisk Formaal, tilsigtende at sikre det internationale Pengevæsen mod Sammenbrud, i hvert Fald indenfor en større eller mindre begrænset Kreds. Og indenfor dette saakaldte Sterlingareal, „Sterlingklubben“, ønsker man at se Danmark, jævnsides med de andre nordiske Lande, jævnsides med Argentina, jævnsides med de engelske Dominions.

Men der er jo ikke det mindste til Hinder for, møntpolitisk og møntteknisk, at Danmark kunde vedblive at være Med-

lem af en saadan Sterlingkoncern, hvad enten vi stabiliserede Fremtidens danske Krone ved 12 Pence, det vil sige en Shilling, eller over 12 Pence, eller ved 10 Pence, 8 Pence eller 6 Pence, det vil sige $\frac{1}{2}$ Shilling. Man kan udmærket fra dansk Side stabilisere sin fremtidige Mønt, lægge den fast, paa et af disse Møntniveauer, og saa alligevel være med i en Sterlingkoncern. Det bedste Bevis herfor er jo, at Argentina og Dominions regnes med til Sterlingskoncernen, skønt deres Mønt ligger saa langt under den engelske Sterling, og skønt man med Føje kan regne med, at en Forandring heri vil ikke ske, heller ikke efter Ottawa-Konferencen. Møntpolitisk, møntteknisk og valutateknisk var der jo intet til Hinder herfor. Tilbage er altsaa Spørgsmaalet om de saakaldte Toldrepressalier fra Englands Side, hvis den danske Regering vilde gaa til en Ændring af den nuraadende Valutaordning.

Den højtærede Handelsminister har hævdet, at Aarsagen til, at Danmark og navnlig det danske Landbrug har faaet saa vanskelige Afsætningsforhold i Tyskland og i de Stater, som, efter at Tyskland var gaaet til nye, høje Toldspærringer overfor vor Landbrugseksport, har været om jeg saa maa sige toldpolitiske Stedfortrædere og Erstatningsmarkeder for det tyske, i hvert Fald en kort Overgang, at Aarsagen til, at disse Lande nu fører en saa skrap Landbrugsbeskyttelsespolitik, fortrinsvis er den, at Danmark, fordi det har fulgt Sterlingen i dens første Fald, er kommet i et valutapolitisk Modsætningsforhold til de paagældende Stater.

Dèr tror jeg dog, det vilde være korrekt at minde om, at Tysklands Landbrugsbeskyttelsespolitik gjorde store Fremskridt, inden den danske Krone løsnedes fra Guldet i afvigte Efteraar, at den Politik, som Tyskland har ført i Tiden siden, i Virkeligheden kun er Fortsættelsen af en Toldpolitik, som Tyskland for længst var inde paa, og som jo for en meget stor Del er begrundet i rent nationale tyske, storpolitiske Interesses hensyn: Tyskland vil være selvforsørgende, Tyskland vil ikke mere risikere som Deltager i en europæisk Krig at skulle se sin Befolkning paa 66 Milioner sultefødes i Aarevis med Kaahrabisuppe.

Det er et forstaaeligt Maal for Tysklands Politikere at forebygge, at noget saadant kan gentage sig, hvis Tyskland igen skulde komme i Krig, og der er ingen Tvivl om, at det har været og er et Hovedhensyn i Tysklands Landbrugsbeskyttelsespolitik. Og